

В. Соколик

ДВА СПОРТОВІ ЮВІЛЕЇ В ТОРОНТІ

У цьому, 1988 році, два українські спортові товариства в Торонті святкують свої ювілеї. Спортове Товариство „Україна” вже 40-ковий рік веде свою діяльність, а Українська Софтболова Ліга — 10-ий. Хоч концепція і засоби спорту у товариствах різняться, ціль їх була і є одна. Вони, впродовж свого існування, творили для української молоді Торонта привітне і приятельське середовище. Вони дали одиницям нагоду добитися вершин спорту: іменуванням їх до збірної Канади, чи здобуття чемпіонату країни. Вони також дали українській молоді змогу масово стрічатися і брати участь у розвагово-організованому спорті...

До української еміграції, яка прибула до Торонта після Другої світової війни, включилася немала

Крім репрезентаційної дружини табору було ще 19 футбольних дружин, що змагалися за першість табору. Футболістам з прешої репрезентаційної дружини не можна було грати в цих дружинах. Найкращими футбольними дружинами в таборі були „Гарматій полк”, „Курінь Молоді” і „Штаб”. Крім футбольних дружин, дуже популярні були відбиванкові дружини які змагалися за першість табору. Разом в лігах „А” і „Б” було активних 17 дружин. Ці дружини відбували теж різні турніри, між-містові, трійкові і ін. У великому шаховому турнірі за першенство табору, який проводився на протязі одного місяця, взяло участь усіх понад 60 шахістів. Перше місце здобув Р. Старосольський, перед д-ром Мирошниченком і Р. Припханом.

Від початку існування табору в Ріміні в ньому розвивалися теж такі ділянки спорту, як: легка атлетика, настільний теніс, кошиківка, плавання і бокс. Більше десяти футболістів зі збірної і таборових дружини підсилили українські дружини, деякі виступали в складах німецьких і французьких клубів і всі вони брали активну участь в дальшій спортовій діяльності української організованої громади. Між ними: С. Гумнілович — СТ „Україна” Зальцбург, Р. Маркевич, І. Медведчук, Б. Кутний, Арндт, Душенський — збірні українців на міжнародній Олімпіаді ДП в Західній Німеччині — 1948р. Д. Поритко — „Леви” Міттенвальд, Ф. Семенюк, В. Лесюк, Б. Опалевич, брати Дичковські, О. Стецьків — СТ „Україна”, Торонто, О. Гірка — УСК, Нью Йорк, Ф. Федішин — УСТ, Елизабет „Січ”, пізніше УСВТ „Чорноморська Січ” Ньюарк, Р. Бойко, І. Голяш — СТ „Україна” Монреаль.

Всі колишні вояки-дивізійники, зокрема тодішні юнiori з „Куріня Молоді” були ентузіястами спорту і як учасники різних українських футбольних дружин після закінчення II-ої світової війни, записані золотими буквами в численних спортових звітах в різних українських газетах, журналах, альманахах і збірниках.

1-ша футбольна дружина СТ „Україна” Торонто (в білих одностроях) в гостях СТ „Україна” Монреаль (червоно-чорно однострої) в липні 1953 року. Клячуть від ліва до права 4-ий з ряду — Остап Стецьків.

кількість спортовців, тренерів і спортових адміністраторів передвоєнних клубів України. Декотрі з тих ентузіястів спорту зібралися 16-го травня 1948 року у Товаристві „Просвіта” з метою зорганізування спортового товариства. І так, під проводом Василя Бойчука, спортовий гурток „Скала” почав свою діяльність. Місяць пізніше, на загальних зборах переіменовано спортовий гурток на Спортове Товариство „Україна”.

Впродовж свого існування С. Т. „Україна” добилося визначного успіху в організації спортових ланок, як і у виступі одниць чи команд на змаганнях. У перших роках розвиток ланок був феноменальний. В 50-их роках, на пр., С. Т. „Україна” могло гордитися 8-ми командами копаного м'яча, 5-ма відбиванки а ми, 3-ма настільного тенісу, одного гокею, кошиківки, бейсболу і боксу, як і ланкою шахів. Команди С.Т. „Україна” змагалися у різних лігах Торонта і брали участь у змагах та турнірах по Канаді і Америці.

Без сумніву, перша команда копаного м'яча викликала найбільше зацікавлення публікою Торонта у діяльності С. Т. „Україна”. Не раз до десяти тисяч глядачів приходило на змагання. Поміж роками 1952 — 1960 понад один мільйон—сто тисяч глядачів було присутніх на грах першої команди. Без сумніву також мрія кожного, що вступав у ряди юніорів С. Т. „Україна” було добитися до складу першої команди. Це і не диво. Бо в 50-их роках перша команда С. Т. „України” числилася одною з кращих в Канаді. Не раз команда здобувала першенство Торонта, а в 53-у році неофіційний чемпіонат Канади.

Інші ланки, хоч не мали стільки змагунів та глядачів, як копаний м'яч, також добивалися успіхів. Між ними шахіст І. Теодорович-Сук здобув першенство провінції Онтаріо в 1955, 1960, 68 і 70 роках; команда кошиківки здобула першенство Торонта в 1958 році; чоловіча команда відбиванки здобула

першенство Канади в 1975 році, та багато інших.

С. Т. „Україна” впродовж свого існування вимагала високий рівень спорту. Тренінги відбувалися регулярно кругом року під опікою фахівців. Змагуни, тренери і адміністратори жили ідеєю спорту. Тому і не диво, що з рядів С. Т. „Україна” вибрано не малу кількість змагунів до збірних Канади. В 1957 році Остап Стецьків, Володимир Закалужний і Мирон Береза грали для Канади у кваліфікаційних змаганнях за Чашу Світу у копаному м'ячі. 1965 р. Іван Ігнатович брав участь в рядах збірної Канади у відбиванці, а в 1967 р. Христіна Еліяшевська і Володимир Росоха репрезентували Канаду на Пан-Американських Іграх також у відбиванці. В першій половині 70-их років Петро Стефанюк грав у збірній Канади у відбиванці, а в другій половині 70-их, років успішно змагався у професійній відбиванковій лізі у ЗСА.

На жаль, за останніх кілька років зацікавлення С. Т. „Україною” зменшується. Тяжче зібрати відмінну команду копаного м'яча, чи відбиванки. Менше глядачів приходить на змагання. Не знати, чи це наслідки асиміляції, а з тим зацікавлення „американськими” спортами, чи це загальна байдужість молоді та громади. Все ж таки, сьогодні для зацікавлення юних спортсменів, С. Т. „Україна” може дати дуже добрий спортовий вишкіл. Бо ж ті молоді видатні спортсмени 50-их та 60-их років тепер є тренерами та адміністраторами.

Одне покоління пройшло, починає друге із свідомістю великої традиції та успіхів С. Т. „України”...

Українська Софтболова Ліга — 1978-1988

1978 р. під час спортивного дня на оселі УНО „Сокіл” біля Торонта, відбувся турнір софтболу. Турнір перевів Павло Кульчицький на прохання організаторів спортивного дня. Кульчицький зібрав кілька команд і вони дуже успішно провели свої змагання. Правду кажучи, гравці були такі вдоволені турніром, що внесли прохання, щоб творилася українська софтбольна ліга.

Павло Кульчицький радо погодився на прохання. Він кооптував до помочі Мирона Тимочка. До весни 79 р. вони зібрали досить ентузіастів на 8 команд, усього разом 90 змагунів! З часом число команд і число змагунів зросло. Цього року 15 команд і понад 260 чоловік грало в „Українській Софтбольній Лізі”. Успіх мужеської ліги дав заохоту повстанню жіночої ліги.

„Українське Софтбольна Ліга в Торонті відрізняється від інших українських спортових товариств тим, що метою товариства є дати українській молоді масово розвагу і спорт у канадському контексті. Членство в командах необмежене ніякими вимогами. Хоч гра є завзята, престиж ліги не залежить від успіхів одиниць, чи команд, бо ж ліга є розвагова.

Команда Української Софтбольної Ліги

Успіх софтбольного турніру на оселі „Сокіл” 1978 року також переконав організаторів ліги, що турнір повинен відбуватися щорічно. І так в 1979 році прибуло на оселю „Сокіл” — 150 змагунів та глядачів. 10 років пізніше це число побільшилося до понад 1000! Сьогодні турнір софтболу на оселі „Сокіл” — це мабуть найбільша масова спортова українська подія в Канаді. Іде мова побільшити турнір, щоб команди з'їздилися з цілої Канади.

В цьому напрямі поки що йде лише мова. Можна сказати, що Павло Кульчицький взявся за більші діла. Кілька токів тому в газеті „Вісті з України” появилася стаття про стан бейзболу в Україні. Кульчицький рішив допомогти землякам в Україні розвинути цей спорт. На запрошення товариства „Україна” він відвідав Україну в 1987 році і був присутнім на першому Кубку Бейзболу України. Під час своєї тури він дав кілька показових лекцій техніки бейзболу. Кульчицький також завіз молодим ентузіастам бейзболу кількість спортивного виряду.

Цього року Кульчицький знову відвідав Україну. У переговорах із спортовими властями в Києві він домовився на обмін. 1989 року вибрані змагуни „Української Софтбольної Ліги” з Торонта поїдуть на змагання з місцевими командами в Україні. 1990 року команда Лісотехнічного Інституту у Львові приїде до Торонта і інших місцевостей Східної Канади на змагання. Дальші пляни — це зорганізування Кубка України — Канада який би відбувався, що чотири роки.

Пляни і мрії амбітні, але без плянів і мрій „Українська Софтболана Ліга” в Торонті не святкувала б свого десятиліття!...

Дві річниці, двох спортових товариств. Одна українська молодь.

Торонто очікує дальших успіхів і ювілеїв!

